

РЕШЕНИЕ

№ 7338

гр. София, 07.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 02.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **3282** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).

Образувано е по жалба на Е. Х. Л., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, срещу Решение № 1040-21-188/16.02.2021 г. на Директора на ТП на НОИ – С. град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-7700-1/28.08.2019 г. на ръководител на осигуряването за безработица.

В открито съдебно заседание жалбоподателката Е. Х. Л. – редовно призована, представлява се от адв. Д. Ш., с пълномощно по делото. Последната поддържа жалбата, представя за сведение Решение № 4866/15.09.2020 г. по адм. дело № 13462/2019 г. на АССГ. Моли жалбата да бъде уважена. Поддържа искането за присъждане на направените по делото разноски.

Ответникът Директорът на ТП на НОИ – С. град, редовно призован, представлява се от юрк. П., който оспорва жалбата. Представя заповед за компетентност. Моли да се отхвърли жалбата по мотиви, изложени в процесното решение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

СГП – редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд – София – град, III отделение, 46-и състав, след като прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1 във вр. с чл. 146 от АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, намира за установено следното от фактическа страна:

Е. Х. Л. е подала заявление декларация с вх. № 214-00-7700-1/19.08.2019 г. до териториалното поделение на НОИ за отпускане на парично обезщетение за безработица на основание чл. 54а, ал. 3 от КСО. Към заявлението е приложена Заповед № [ЕГН]/16.07.2019 г., с която считано от 17.07.2019 г. е прекратено трудовото правоотношение на Е. Х. Л. с А. на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, пр. 2 във вр. с чл. 326, ал. 2 и чл. 329 от КТ.

С Разпореждане № 214-00-7700-7700-1 от 28.08.2019 г., на основание чл.54ж, ал. 1 във вр. с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО, на Е. Х. Л. е отпуснато парично обезщетение за безработица, считано от 17.07.2019 г. до 16.05.2020 г. Срокът за изплащане на обезщетението е определен на 10 месеца при установен осигурителен стаж от 14 г. и 1 месец след 31.12.2001 г.

Разпореждането е обжалвано пред Директора на ТП на НОИ – С. град. с жалба с вх. № 1012-21-1575 от 05.09.2019 г. Е. Л. е възразила относно изчисления осигурителен стаж след 31.12.2001 г., въз основа на който е определен периода за изплащане на паричното обезщетение за безработица, тъй като към него не е включен стаж за периода от 2001 г. до 2003 г., когато е ползвала платен и неплатен отпуск за бременност, раждане и отглеждане на дете. Към жалбата Е. Л. представила справка за статус на социално осигуряване и акт за раждане на сина ѝ Г. Л. Л..

С Решение № 1040-21-473 от 30.09.2019 г. на Директора на ТП на НОИ – С. град жалбата на Е. Л. е отхвърлена като неоснователна и Разпореждане № 214-00-7700-1 от 28.08.2019 г. е потвърдено като правилно и законосъобразно.

С Решение № 4866/15.09.2020 г. по адм. дело № 13462/2019 г. по описа на АССГ, III отд., 60-и състав по жалба на Е. Л. Решение № 1040-21-473 от 30.09.2019 г. на Директора на ТП на НОИ – С. град е отменено. Делото е изпратено на административния орган за ново произнасяне съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

С Решение № 1040-21-188/16.02.2021 г. Директорът на ТП на НОИ – С. град в изпълнение на Решение № 4866/15.09.2020 г. по адм. дело № 13462/2019 г. по описа на АССГ, III отд., 60-и състав е разгледал повторно жалбата на Е. Л., като я е отхвърлил и потвърдил Разпореждане № 214-00-7700-1/28.08.2019 г. на ръководител на осигуряването за безработица като правилно и законосъобразно.

С Жалба с вх. № 1012-21-495/26.03.2021 г., въз основа на която е образувано настоящото производство, Е. Л. оспорва постановеното от Директора на ТП на НОИ – С. град решение като незаконосъобразно, постановено при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и целта на закона. Излага твърдения, че в оспореното решение липсват мотиви и административният орган не се е съобразил с дадените с Решение № 4866/15.09.2020 г. по адм. дело № 13462/2019 г. по описа на АССГ, III отд., 60-и състав, указания. Л. оспорва и размера на изчисления осигурителен стаж след 31.12.2001 г., въз основа на който е определен срокът за изплащане на ПОБ. Счита, че е осигурявана за риска безработица повече от 15 години, а не както е отразено в разпореждането 14 години и 1 месец. Твърди, че в Разпореждане № 214-00-7700-1/28.08.2019 г. не е включен стаж за периода от 2001-2003 г., когато е ползвала платен и неплатен отпуск за бременност, раждане и отглеждане на дете.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 118, ал. 2 от КСО, подадена е

от надлежна страна по чл. 118, ал. 1 от КСО, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган – съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията в едномесечен срок от получаването им. Оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени в изискуемата от закона писмена форма, като са изложени фактическите и правни основания за издаването им. Не са допуснати нарушения в производството по издаването им и съдът не открива основания за нищожност на актовете, предмет на съдебен контрол.

Предмет на съдебен контрол за законосъобразност в производството пред настоящата инстанция е Решение № 1040-21-188/16.02.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С. – град, с което е отхвърлена като неоснователна жалбата на Е. Х. Л. и е потвърдено Разпореждане № 214-00-7700-1/28.08.2019 г.

Спор между страните по отношение на фактите не съществува и същите са правилно установени от решаващия административен орган. Е. Х. Л. е подала заявление до териториалното поделение на НОИ за отпускане на парично обезщетение за безработица на основание чл. 54а, ал. 3 от КСО. От представената като доказателство по спора Справка за приети, върнати и липсващи документи с вх. № 214-00-7700-1/19.08.2019 г. към заявлението молителката в административното производство е приложила предвидените документи съобразно чл. 1, ал. 1 от Наредбата за отпускане и изплащане на паричните обезщетения за безработица. След анализ на представените доказателства ръководителят на осигуряването за безработица е издал Разпореждане № 214-00-7700-1/28.08.2019 г., с което е отпуснал ПОБ на Е. Х. Л., считано от 17.07.2019 г. до 16.05.2020 г. в размер на 71,80 лв. дневно. Обезщетението е отпуснато за 10 месеца като е съобразена продължителността на осигурителния стаж на лицето, а именно 14 години и 1 месец. При определянето на осигурителния стаж на лицето е съобразено обстоятелството, че през периода 01.01.2000 г. – 31.12.2004 г. Е. Л. се е осигурявала като едноличен търговец с [фирма]. През този период жалбоподателката не се е осигурявала за риска безработица, тъй като не е попадала в кръга лица, които са задължително осигурени за този социален риск. В периода от 2001 г до 2003 г. жалбоподателката е ползвала платен и неплатен отпуск за бременност, раждане и отглеждане на дете, на какъвто е имала право като самоосигуряващо се лице на основание чл. 4, ал. 4 от КСО по свой избор да се осигурява и за общо заболяване и майчинство.

Оплакването, съдържащо се в жалбата е именно относно обстоятелството, че на лицето не е зачетено като осигурителен стаж времето, през което същата е ползвала платен и неплатен отпуск за бременност, раждане и отглеждане на дете. Предметът на спора е относно това обстоятелство, което обстоятелство съобразно чл. 54в, ал. 1 от КСО е определящо относно периода на изплащане на обезщетението за безработица доколкото при продължителност на осигурителния стаж от 11 години и 1 ден до 15 години същото се изплаща за период от 10 месеца, а при продължителност на осигурителния стаж над 15 години същото се изплаща за период за 12 месеца. В съответствие с приложимите разпоредби от КСО спорът между страните се определя от приложимостта на чл. 54в, ал. 1 от КСО (по отношение на периода, за който ще се изпраща паричното обезщетение за безработица). Съгласно чл. 54а, ал. 1 от КСО право на парично обезщетение за безработица имат лицата, за които са внесени или

дължими осигурителни вноски във фонд „Безработица“ най-малко 12 месеца през последните 18 месеца преди прекратяване на осигуряването. Съгласно чл. 54в, ал. 1 от КСО паричните обезщетения за безработица се изплащат ежемесечно през месеца, следващ този, за който се дължат, за срок, определен според продължителността на осигурителния стаж, по време на който лицата са били осигурени за безработица, за времето след 31 декември 2001 г., както следва: при осигурителен стаж от 11 години и 1 месец до 15 години периодът на изплащане на обезщетението е 10 месеца, а при осигурителен стаж над 15 години е 12 месеца. Анализът на текста предполага трудовият стаж да е по Кодекса на труда или по други специални закони, като за този период лицето да е било осигурено за безработица. За процесния период, който не е бил зачетен за осигурителен стаж, лицето е упражнявало дейност като едноличен търговец. За този период съобразно чл. 4, ал. 3, т. 2 от КСО лицето е било задължително осигурено за инвалидност поради общо заболяване, за старост и за смърт, но не е било задължително осигурено за безработица. От събраните по делото доказателства не се установи жалбоподателката да е била осигурена по реда на чл. 4, ал. 1, т. 7 от КСО, при който случай тя съгласно чл. 4, ал. 1 от КСО би била задължително осигурена за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица (в този случай съобразно чл. 6, ал. 3 от КСО осигурителните вноски е следвало да се заплащат месечно и да се разпределят между жалбоподателя и едноличния търговец). Следователно, от събраните по делото доказателства се установява, че периодът, през който жалбоподателката се е осигурявала като едноличен търговец на основание чл. 4, ал. 3, т. 2 от КСО, не се е осигурявала за безработица. През периода 2001 г. – 2004 г. като самоосигуряващо се лице и лице, ползващо обезщетение за бременност, раждане и отглеждане на дете жалбоподателката е била неосигурено лице за риска безработица. Поради тази причина правилни са изводите на административният орган, че същата не отговаря на изискванията на разпоредбата на чл. 13б от КСО, а именно, че осигурените във фонд „Безработица“ имат право на парично обезщетение за безработица, както и на разпоредбата на чл. 54в, ал. 1 от КСО, която новела регламентира, че срокът на изплащане на ПОБ е определен според продължителността на осигурителния стаж, по време на който лицата са били осигурени за безработица за времето след 31.12.2001 г.

Не могат да бъдат приети за правилни доводите на жалбоподателката, че за периода на зачитане на осигурителен стаж в хипотезата на чл. 9, ал. 2, т. 5 от КСО без да се внасят осигурителни вноски на самоосигуряващите се лица, същите се считат и осигурени за безработица. По отношение на обезщетението за безработица намират специално приложение разпоредбите на чл. 13б и чл. 54в, ал. 1 от КСО, както вече беше посочено от настоящия съдебен състав.

Съдът намира за неоснователни и възраженията на жалбоподателката, че административният орган не се е съобразил с дадените от административния съд в съдебното решение указания по тълкуването и прилагането на закона, което обуславяло нищожността на решението му. Административният съд е върнал преписката, поради липса на мотиви относно това по какви причини и на какво основание периода, през който Е. Л. е ползвала платен и неплатен отпуск за бременност, раждане и отглеждане на дете, не е зачетен за осигурителен стаж. При повторното разглеждане на жалбата на Е. Л. Директорът на ТП на НОИ – С. град подробно е разгледал, обсъдил и мотивирал оспореното в настоящото производство

решение, като е изложил фактическите и правни основания за незачитане на осигурителния стаж за спорния период 2001 г. – 2004 г.

При този изход на спора, съдът намира за основателна претенцията на ответника за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Същият е представляван по делото от юрисконсулт. На основание чл. 143, ал. 3 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 144 АПК, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, с оглед обема на работата и предвид фактическата и правна сложност на спора, на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 46-и състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. Х. Л., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1, срещу Решение № 1040-21-188/16.02.2021 г. на Директора на ТП на НОИ – С. град, с което е потвърдено Разпореждане № 214-00-7700-1/28.08.2019 г. на ръководител на осигуряването за безработица,

ОСЪЖДА Е. Х. Л., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет. 1, ап. 1 да заплати на ТП на НОИ – С. град сумата от 100 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението не подлежи на обжалване съгласно чл. 119 във вр. с чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „б“ от КСО.

СЪДИЯ: